

[Dupont.]

lovforslag har udvalget modtaget en henvendelse fra Danmarks socialpædagogiske Forening, Foreningen Unge Pædagoger, Landsforeningen af Læsepædagoger og Pædagogisk Landsforening for Faget Orientering. En række af disse udtalelser kan jeg gå ind for, de kan drøftes i forbindelse med studievejledningen; men derimod forstår jeg ikke udtalelsen, der lyder:

„Det er vor opfattelse, at den med den hævede adgangstærskel til seminariet forbundne adgangsprøve ikke må kunne ende blindt, hvorfor vi må opfordre til, at der gives adgangsprøven et sådant indhold, at den kan sidestilles med et 2-årigt studenterkursus.“

Til dette er egentlig kun at understrege, at det slet ikke er hensigten at lade adgangsprøven ende blindt. Som det fremgår af fremsættelsen, bliver der adgang til andre uddannelser. Der er således slet ikke tale om, at man kan sammenligne med studenterkursus. Den efterfølgende uddannelse, hvad enten det nu er læreruddannelsen eller anden uddannelse, bør i sig selv indebære adgangsbillet også til universitetsuddannelsen. Det er under alle forhold sådan, jeg gerne vil have forstået den højere, men bredere adgangstærskel til seminarierne og den højere uddannelse.

Det er helt naturligt, at den højtærede undervisningsminister giver adgang til, at den løbende diskussion og arbejdet i folketingsudvalget kan komme til at forme sig sådan, at der kan blive tale om ændringer, når der foreligger en saglig argumentation derfor. På den anden side har såvel dette lovforslag om den højere forberedelseseksamen som forslaget til læreruddannelseslov et sådant sigte, at det peger fremad. I studievejledningen ligger muligheder for at imødekomme en hel del af den kritik, der har været fremme. Ud fra denne betragtning behøver folketingsudvalget ikke længere tid til sit arbejde, end at det skulle være muligt at blive færdig hen på foråret 1966.

Med disse ord kan jeg anbefale begge lovforslag til behandling i et udvalg.

Poul Hartling: Af de to lovforslag, som her skal behandles, skal jeg ikke sige meget om det ene, forslaget om uddannelse af lærere til folkeskolen, for det vil ikke være rig-

tigt at spille tingets tid med at gentage, hvad man har haft lejlighed til at sige for få måneder siden; jeg kan henvise til Folketingstidende fra den 31. maj 1965 sp. 5812-5821. Ved den lejlighed sagde jeg noget om de principielle synspunkter, og det er jo opgaven her ved første behandling at drøfte dem og ikke at debattere enkeltheder, og derfor vil jeg også nu se bort fra de spørgsmålsbesvarelser, der er indløbet til den forrige samlings folketingsudvalg i sommerens løb; jeg mener, vi drøfter disse besvarelser rigtigst og bedst i udvalget. Den række henvendelser, der er kommet, og de mange indlæg i den offentlige debat egner sig måske også bedst til en drøftelse i udvalget, hvor den kan blive mere indgående, end det er muligt her ved første behandling.

Der er imidlertid nogle mindre ændringer i forslaget sammenlignet med det tilsvarende lovforslag fra forrige samling. Jeg nævner især, at alle betingelser om egnethed er taget ud af loven. Også dette vil jeg gerne være med til at drøfte lidt nøjere i udvalget, men jeg anerkender undervisningsministerens principielle betragtning, som ligger bag ændringen.

Jeg har også set i bemærkningerne, at man ikke uden videre regner med, at adgang til læreruddannelsen skal ske alene på grundlag af det opnåede eksamensresultat, og jeg synes, det er rigtigt at understrege, at en eventuel udvælgelse ved optagelsen må bygge på andet end kvotienten. Til den nuværende 3-årige uddannelse, den såkaldte studenterlinje, er det jo sådan, at kun folk med en såkaldt tilfredsstillende studentereksamen kan få adgang, og da der er et stort antal ansøgere, sker der rent faktisk en udvælgelse. Der er adskillige seminarier, der nu praktiserer denne udvælgelse, sådan at alderen, modenheden, også tæller med.

Man kunne naturligvis administrere denne udvælgelse alene efter kvotienten, man kunne lægge en kvotientgrænse hvert år, og den kunne uden vanskelighed blive ret høj, i hvert fald ved mange seminarier; men jeg tror, alle praktiserer det på anden vis, sådan at en ansøger, der er lidt ældre, som har en praktisk uddannelse bag sig, eller som har beskæftiget sig med børne- og ungdomsarbejde, har været leder i en sportsforening eller i en politisk klub, som har været søndagsskolelærer eller har haft med spejder-